

Arrest

nr. 322 757 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. VAN MOERE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 december 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 december 2022 om internationale bescherming. Op 16 mei 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, W. H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtounse afkomst te zijn en soennitisch moslim te zijn. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart twintig jaar oud te zijn en bent geboren in het dorp Spin Khwar, district Bati Kot, provincie Nangarhar, waar uw familie woonde tijdens de wintermaanden. Gedurende de zomer woonde u in het huis van uw familie in district Azra, in de provincie Logar. Ook heeft u drie of vier maanden in Kabul gewoond. Uw vrouw en zoon wonen tot op heden samen met uw moeder in Spin Khwar. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan:

Uw vader, D. K. (...), werkte van 1395 tot en met de machtsovername door de taliban als commandant bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) in het district Bati Kot. U bracht eten naar de post van de ALP waar uw vader werkzaam was. Acht of negen maanden voor de val van de overheid ontving uw vader twee dreigbrieven en één dreigtelefoon, of omgekeerd. Ongeveer zes maanden voor de machtsovername was uw vader het slachtoffer van een doelgerichte bomontploffing toen hij onderweg was naar het districtskantoor. Een mijn was vlakbij een brug geplaatst door de taliban. Ten gevolge van de ontploffing werd uw vader gedurende één maand opgenomen in het ziekenhuis.

Pas twee dagen na de machtsovername beseften uw vader en u dat jullie problemen hadden, omdat de taliban iedereen die werkzaam was voor de vorige overheid en diens oudste zonen zouden vervolgen. Om die reden besloot uw vader samen met u het land te verlaten.

U verliet Afghanistan zes dagen na de machtsovername, meer specifiek op 21 augustus 2021. U reisde via Pakistan naar Iran, waar u samen met uw vader zeven maanden op een kippenboerderij werkte. Nadien trokken jullie samen door naar Turkije, waarna uw vader aan de grens terugkeerde en u alleen doorreisde. Tot op heden is uw vader woonachtig in Iran, waar hij opnieuw werkt in de kippenboerderij. U reisde alleen verder via Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië, Zwitserland en Frankrijk om in België aan te komen op 20 december 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 december 2022.

U vreest als oudste zoon van een medewerker van de ALP gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw eigen taskara (Afghaans identiteitsdocument), alsook een werkkaart, een werkcertificaat, een werkattest en een bankkaart, allemaal van uw vader. Daarnaast legt u ook volgende kopieën van documenten voor: de taskara van uw vader, vier foto's, medische documenten van uw vader en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart vervolging te vrezen door de taliban als oudste zoon, omdat uw vader werkzaam was als commandant bij de Afghaanse Lokale Politie. Uw verklaringen over deze problemen zijn echter dermate oppervlakkig en weinig persoonlijk dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw persoonlijke vrees.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader commandant was bij de ALP en dat hij samen met u gevlucht is na de machtsovername en tot op heden woonachtig en werkzaam is in Iran.

Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend of zou dienen te vrezen.

U legt tal van volgens u originele documenten van uw vader neer (CGVS, p.13-14) ter ondersteuning van uw bewering dat uw vader een commandant was bij de ALP. Bij nader onderzoek blijken verschillende van deze

documenten ernstige vormfouten te bevatten die erop wijzen dat ze niet authentiek zijn. Op het certificaat dat u neerlegt zijn de logo's bovenaan zo wazig dat de letters erop niet leesbaar zijn, wat al ernstige twijfels zaait over de oorsprong ervan. Bij nader onderzoek blijkt de stempel op de foto van uw vader ook niet met blauwe inkt aangebracht te zijn. In de letters van de tekst van de stempel duikt namelijk overal een witte kleur op die schril afsteekt tegen de achtergrondkleur van de foto zelf. Samen met de objectieve vaststelling dat de lijnen van de stempel niet goed aansluiten op de grens tussen de foto en het certificaat wijst dit erop dat de stempel digitaal is aangebracht op de foto, en dus niet met inkt. Eenzelfde fenomeen valt te zien op de foto van uw vader die op het attest plakt. Hier is dit verschijnsel zelfs nog meer uitgesproken, omdat de witte vlek er een hele hoek in beslag neemt die er duidelijk op wijst dat het gaat om een afbeelding die bovenop de foto van uw vader werd geplaatst met Photoshop of gelijkaardige software. Onderaan het attest is overigens ook een deel van een stempel verdwenen aan een zwarte rand op het papier, terwijl de handtekening in inkt wel nog verder loopt. Die stempel is dus blijkbaar mee afgeprint met de rest van het document en niet zoals de handtekening achteraf aangebracht. Hier kunnen nog enkele opmerkelijke elementen aan worden toegevoegd, namelijk dat de zogezegde bankkaart van uw vader geen magneetstrip bevat maar enkel een kopie van zwarte balk en daarnaast staat de tekst ook helemaal scheef op de kaart, wat bij professioneel vervaardigde bankkaarten niet zou voorkomen. De reden hiervoor blijkt te zijn dat het niet gaat om een bedrukte kaart, maar wel om een stuk plastic dat voorzien werd van een sticker aan voor- en achterkant. De wapenvergunningkaart van uw vader bestaat dan weer uit een stuk gelamineerd karton dat iedereen met een printer op eenvoudige manier kan namaken. Er zijn dus ernstige aanwijzingen dat u gefabriceerde stukken hebt neergelegd ter ondersteuning van uw relaas. Deze bevindingen en uw oppervlakkige verklaringen ondergraven uw geloofwaardigheid al sterk. De bijhorende foto's van uw vader uit een private bron bieden geen garantie omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan en kunnen bovendien onmogelijk gesitueerd worden in tijd en plaats. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de meeste foto's genomen zijn op hetzelfde moment en dezelfde plaats, te oordelen aan de outfit van uw vader en de achtergrond van de foto's.

Samen met de vaststelling dat u niet kan duiden hoe het komt dat uw vader bij de lokale politie gegaan zou zijn (CGVS, p.20), dat u vermoedt dat uw vader een opleiding heeft gekregen omdat zoiets gebruikelijk is maar daar niets over weet (CGVS, p.19) en niet meer over zijn carrière kan vertellen dan dat uw vader net als iedereen was begonnen als soldaat maar na verloop van tijd vanzelf promotie kreeg en opnieuw gepromoveerd zou zijn tot hoofd van de lokale politie in het dorp als de machtsovername niet had plaatsgevonden (CGVS, p.18), nota bene in een plaats waar jullie tot een minderheid behoorden (CGVS, p.6), geen bezittingen hadden en maar deeltijds woonden, en die u nadrukkelijk beschrijft als "niet uw provincie" (CGVS, p.6,7), ondermijnt al sterk de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van uw vader. Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt ook dat de ALP al geruime tijd voor de machtsovername door de taliban was ontbonden (zie de informatie in de blauwe map van het administratief dossier), terwijl uw vader tot op dat ogenblik commandant van de ALP geweest zou zijn volgens u (CGVS, p.8).

Het zijn evenwel vooral uw verklaringen over de beweerde problemen die niet aannemelijk zijn. Daarbij valt al meteen op dat u zeer vaag en oppervlakkig blijft over deze beweerde problemen met de taliban, terwijl u verschillende keren werd gevraagd om volledig en gedetailleerd te vertellen over uw vluchtaanleiding en beweerde vrees (CGVS, p.15,16).

Allereerst zijn uw beweringen met betrekking tot de dreigingen naar uw vader toe weinig overtuigend. Gevraagd of uw familie ooit problemen heeft gekend voor de machtsovername (CGVS, p.16), stelt u dat de taliban uw vader hebben bedreigd per brief en telefoon, maar jullie zich steeds in een veilige regio van de lokale politie bevonden (CGVS, p.11, p.16). Deze bevinding is noemenswaardig gezien u verder verklaart dat de taliban de checkpoint van de lokale politie 's nacht aanvielen, dat op slechts 500 meter verwijderd was van uw woning (CGVS, p.11) en dat uw vader daarnaast ook slachtoffer was van een bomaanslag (CGVS, p.24). Dat u verklaart in een veilige regio te wonen, ondanks bovenstaande gebeurtenissen, doet dan ook vragen rijzen naar de geloofwaardigheid ervan aangezien dit allesbehalve doorleefd klinkt.

Doorgevraagd over de persoonlijke dreigingen, weet u niet exact of het gaat om één of twee brieven (CGVS, p.16,23). Gevraagd wanneer deze dreigingen plaatsvonden, bevestigt u met ongeveer anderhalve maand voor de machtsovername (CGVS, p.16). Hier later op teruggekomen, blijkt uw vader de dreigingen plots acht tot negen maanden voor de val van Afghanistan ontvangen te hebben (CGVS, p.22). Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd om in detail te treden over deze precieze dreigingen (CGVS, p.15) blijft u bijzonder vaag (CGVS, p.16-17, 22-23). Zo komt u aanvankelijk niet verder dan te stellen dat jullie voor de val van Afghanistan al problemen hadden via telefoon en dreigbrieven, zonder hierover meer uit te weiden (CGVS, p.16). Hier later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw op teruggekomen, heeft u er enkel nog aan toe te voegen dat uw vader nooit rechtstreeks gebeld werd, maar de dreigingen via de imam van de moskee kwamen (CGVS, p.22).

Gezien deze dreigingen mede aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming verder doorgevraagd, komt u opnieuw niet verder dan enkele oppervlakkigheden: u heeft de dreigbrieven niet bij, vroeg hier nooit om bij de dorpelingen, kent de exacte periode van het ontvangen van de dreigbrieven niet en tot slot nam uw vader deze dreigingen niet serieus (CGVS, p.22-23). Het is vreemd dat u al oudste zoon niet meer moeite zou doen om op de hoogte te zijn van dergelijke dreigementen. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat u na herhaaldelijke aansporingen om meer informatie te delen hierover (CGVS, p.15, 16-17, 22-23), pas op het einde van uw persoonlijk onderhoud aanhaalt dat ook uw naam vermeldt staat in de brieven (CGVS, p.29-30). Nochtans kan en mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat die vanaf het begin van zijn persoonlijk onderhoud de persoonlijke problemen en dreigingen kenbaar maakt. Dat u dit niet deed vanaf het begin, na meermaals gemotiveerd te worden om volledige verklaringen af te leggen, doet ernstig afbreuk aan uw relaas.

Daarnaast stuurde u zes dagen na uw persoonlijk onderhoud de dreigbrief in kwestie op naar het CGVS (Stuk negen documenten toegevoegd in groene map). Afgaande op de inhoud van de brief waarin uw vader door het Islamitische Emiraat, met andere woorden de taliban, wordt gesommeerd om zich in het districtshuis aan te melden, dateert deze brief van na de machtsovername door de taliban. Nochtans komt een dergelijke brief die na de machtsovername werd gestuurd nergens voor in uw verklaringen. Ook wanneer gevraagd werd naar de gebeurtenissen na uw vertrek maakte u geen melding van zo een brief (CGVS, p.15). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw naam niet vermeld staat in de brief en verwacht wordt dat uw vader zich aanmeldt in het districtshuis. Deze beweringen staan haaks op uw eerdere verklaring ook vermeld te zijn in de dreigbrief (CGVS, p.29,30) en doet verder afbreuk aan uw beweerdte nood om internationale bescherming, aangezien er uit niets blijkt dat de taliban ook specifiek naar u op zoek is of ooit is geweest.

Daarbovenop kunnen uw verklaringen over de bomontploffing gericht aan uw vader niet overtuigen (CGVS, p.24). Gevraagd waarom u beweert dat deze aanslag gericht was op uw vader, komt u niet verder dan het feit dat er geen andere mensen waren zoals hem (CGVS, p.4). Nochtans verklaart u dat er per post ongeveer vier tot vijf mensen werkten (CGVS, p.21) en er daarnaast een verspreiding in uw dorp was van vier of vijf andere checkposten (CGVS, p.18). Afgaande deze bewering was uw vader allesbehalve de enige overheidsmedewerker in het dorp, en bij uitbreiding uw regio, waardoor het beweerdte profiel van uw vader niet meer zo uitzonderlijk is (CGVS, p.18).

Desondanks houdt u voet bij stuk dat deze aanslag op uw vader georganiseerd was door de taliban (CGVS, p.26), maar kan geen duidelijke verklaring geven voor deze denkwijze. U stelt het van uw vader gehoord te hebben, maar weet niet hoe uw vader aan deze informatie kwam (CGVS, p.26). Gedurende één maand lag uw vader in het ziekenhuis (CGVS, p.24). Echter spreken de door u neergelegde medische documenten bovenstaande verklaring tegen. Afgaande op de door u neergelegde medische documenten, blijkt dat uw vader slechts vier dagen in het ziekenhuis verbleef ter observatie. Meer specifiek kreeg hij van 22/02/2021 tot en met 25/02/2021 medische verzorging en zou dit geregistreerd zijn op het door u ingeleverde document (Stuk acht (b) en (k) toegevoegd aan de documenten in de groene map). Uit niets van de medische testen of documenten blijkt dus dat uw vader gedurende één maand is opgenomen wegens een bomontploffing, laat staan dat dit specifiek een aanslag op zijn leven was, georganiseerd door de taliban. Tevens stuurde u deze medische attesten pas zes dagen na uw persoonlijk onderhoud op naar het CGVS. U legde enkel kopieën neer, waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan nagegaan worden.

Het wordt echter nog vreemder wanneer u verklaart dat de situatie in het dorp en thuis na dit incident "heel goed" was (CGVS, p.24). Van iemand die gevisieerd wordt door de taliban en nipt aan de dood ontsnapt, zou op zijn minst verwacht kunnen worden gepaste voorzorgsmaatregelen te nemen. Integendeel, want na een maand was uw vader opnieuw op post (CGVS, p.24), ook al is zijn mobiliteit tot op heden beperkt (CGVS, p.13) wat zijn geschiktheid voor de dienst ernstig zou aantasten. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat het noemenswaardig is dat uw familie en uzelf niet de reactie hebben gehad om te verhuizen, aangezien uw familie een eigen woning heeft in Azra, provincie Logar (CGVS, p.7). U zegt pas verhuist te zijn naar Kabul als de situatie slechter werd, zo'n drie of vier maanden voor uw vertrek (CGVS, p.4-5). Nochtans vond de mijnontploffing zes maanden voor de machtsovername plaats, wat wil zeggen dat uw familie en u nog zeker twee maanden in Bati Kot zouden zijn verbleven (CGVS, p.24). Men zou verwachten dat een mijnontploffing ernstig genoeg is om te spreken van een slechte situatie. Echter deed uw familie niets. Deze gedachtegang is onverenigbaar met de door beweerdte ernstige dreigingen naar uw familie en u toe.

Het wordt nog absurder wanneer u later verklaart dat uw vader nooit over de dreigingen sprak en u pas op de hoogte was sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.29). Het valt niet in een logisch geheel te wringen dat uw vader acht tot negen maanden bedreigd werd (CGVS, p.23), maar de taliban in die periode nooit enige vorm van actie heeft ondernomen, noch dat u als oudste zoon hier niet van op de hoogte was (CGVS, p.29). De woorden 'alles wat bij hem was, hield hij voor hem' kunnen geenszins verschoning bieden aan de hiaten in uw kennis (CGVS, p.29). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen naar

uw vader en familie toe (CGVS, p.29), toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt, niet aan.

Opvallend is voorts dat u verklaart dat uw vader bovenstaande dreigingen niet serieus nam (CGVS, p.22). Gevraagd naar de reden, komt u terug op het feit dat u zich in een veilige regio bevond en uw vader geen verplaatsingen maakte naar andere gebieden (CGVS, p.23), wat u trouwens meteen zelf ontkracht door te stellen dat uw vader op een mijn is gereden toen hij naar het districtskantoor onderweg was (CGVS, p.24). Aangegeven dat het vreemd is dreigingen van de taliban niet serieus te nemen, verklaart u dat het te wijten is aan het verschil tussen mannen en vrouwen, waarbij mannen niet zo bang zijn als vrouwen (CGVS, p.25). Dat is natuurlijk geen verschuiving voor de lichtzinnige houding van uw vader. Ook het feit dat uw vader of gezin geen voorzorgsmaatregelen hebben genomen (CGVS, p.26), noch hulp hebben gezocht sinds de dreiging(en) (CGVS, p.16), doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Het valt namelijk niet in te zien waarom een commandant van de ALP geen actie zou ondernemen om zijn familie en zichzelf in veiligheid te brengen. Het excuus dat niemand jullie kon helpen omdat hier geen mensen voor waren en daarbovenop iedereen bang was van de taliban (CGVS, p.17) is in tegenspraak met uw uitspraak dat mannen niet zo bang zijn als vrouwen en eigenlijk volledig naast de kwestie. Dat niemand zelfs een poging heeft ondernomen om actie te ondernemen om de risico's in te perken, bevestigt bovenstaande bevindingen. Wat dit betreft is het moeilijk te aanvaarden dat niemand in uw gemeenschap hulp had willen bieden.

Het gebrek aan reactie van andere dorpingen en het tekort aan steun is erg merkwaardig voor een collectieve maatschappij als Afghanistan (CGVS, p.17), zeker omdat uw vader naar eigen zeggen een goede relatie had met de meeste dorpingen (CGVS, p.22) en wist welke dorpingen waren vertrokken om bij de taliban te gaan (CGVS, p.11,22). In die omstandigheden zou uw gemeenschap wel degelijk hebben kunnen tussenkomen of het voor uw familie kunnen opnemen. Eveneens is het noemenswaardig dat sinds het vertrek van uw vader, uw moeder wel hulp krijgt van andere dorpingen (CGVS, p.8), terwijl dit voordien niet mogelijk zou zijn geweest (CGVS, p.17).

Ten tweede, wat betreft uw eigen situatie, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Zo slaagde u er niet in om consistente en duidelijke verklaringen af te leggen over de aanvang van uw persoonlijke problemen. Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan de persoonlijke dreigingen naar uw vader toe en bijgevolg ook niet aan de daarmee verbonden dreigingen naar u toe (CGVS, p.29). Uit niets van uw verklaringen blijkt dat u ooit persoonlijke problemen heeft gekend met de taliban. Zo bent u nooit persoonlijk geconfronteerd met de taliban (CGVS, p.23) en was u tot uw vertrek zelfs niet op de hoogte over de dreigingen naar u en uw vader toe (CGVS, p.29).

Bijkomend verklaart u een doelwit te zijn voor de taliban omdat u vroeger eten bracht naar de post waar uw vader werkzaam was (CGVS, p.15-16, p.19, p.29). Wat betreft deze eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet. U spreekt zichzelf namelijk gedurende het persoonlijk onderhoud meermaals tegen over de start van uw persoonlijke problemen: vooreerst verklaart u reeds problemen te hebben voor de machtsovername wegens het profiel van uw vader (CGVS, p.11). Later spreekt u zichzelf tegen doordat uw problemen pas na de machtsovername plaatsvonden (CGVS, p.16, p.23) maar desondanks werd u ook na de val van Afghanistan nooit persoonlijk geconfronteerd (CGVS, p.23). Als ze u specifiek viseerden vanwege uw logistieke diensten die u had verleend aan de lokale politie, kan men verwachten dat u ook persoonlijk genoemd zou worden in de brieven. Echter wordt uw naam niet vernoemd in de dreigbrief (Stuk elf documenten toegevoegd aan groene map) zoals u beweert (CGVS, p.29). Gezien deze inconsistenties nog eens bevraagd, houdt u voet bij stuk pas na de machtsovername weet te hebben van de problemen (CGVS, p.30). Bijgevolg is het zeer vreemd dat de taliban u zogezegd pas in het vizier had na de val van Afghanistan, terwijl uw vader reeds acht of negen maanden ervoor bedreigd werd (CGVS, p.23) en u als oudste zoon zou beschikken over dezelfde problemen als uw vader (CGVS, p.15). Uit niets blijkt dat de taliban naar u op zoek was.

Ten derde wonen uw moeder, broers, vrouw en zoon nog steeds in uw geboortedorp in Afghanistan waar jullie problemen gekend zouden hebben (CGVS, p.8) en stellen ze het bovendien goed, al geeft u aan dat ze problemen hebben (CGVS, p.10). Hierop doorgevraagd wijzigt u uw verklaring en stelt dat ze geen persoonlijke problemen hebben (CGVS, p.11). Hier later weer op teruggekomen, bevestigt u opnieuw dat ze nooit in gevaar zijn geweest (CGVS, p.26). Dat de leden van de taliban, waarvan u vreest voor uw leven, tot heden uw gezin opzoeken (CGVS, p.15) en uw familie desondanks geen persoonlijke problemen heeft (CGVS, p.10) en op dezelfde plaats is blijven wonen, plaatst nog eens extra vraagtekens bij de

betrouwbaarheid van uw relaas en uw gemeente vrees bij terugkeer. Meer nog, dit gegeven spreekt absoluut niet in uw voordeel en het doet vermoeden dat u helemaal niet gezocht wordt in Afghanistan.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw originele taskara en de kopie van de taskara van uw vader hebben een beperkte waarde in uw asielrelaas en kunnen louter de identiteit en nationaliteit aantonen, maar vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf EASOAfghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202212/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

[administration/easo/PLib/2022_08 EUAA COI Report Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](#), EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Hij wijst er vooreerst op dat zijn documenten authentiek zijn en betoogt hierover als volgt:

"De documenten die verzoeker voorlegt zijn waarachtig en authentiek. Verzoeker heeft deze opgevraagd bij de familie die hem nog rest in Afghanistan. Verzoeker wil benadrukken dat elke plaats in Afghanistan verschillende soorten documenten opmaakt, zodoende een verschil in vorm mogelijk is. Dit doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de documenten.

Dat de documenten vervaardigd zouden zijn met Photoshop of gelijkaardige programma's is niet waar. De documenten hebben reeds een lange weg afgelegd en waren moeilijk te verkrijgen door verzoeker. Dat zijn familie in Afghanistan slechts foto's van één dag heeft doorgestuurd, kan hen toch niet kwalijk genomen worden?"

Voorts betwist verzoeker dat zijn verhaal niet coherent zou zijn. Hij stelt de oudste en tevens enige meerderjarige zoon te zijn van een commandant bij de Afghaanse Lokale Politie (hierna: ALP) in het district Bati Kot en dat zijn vader vóór de machtsovername van de taliban verschillende dreigbrieven ontving en het slachtoffer was van een doelgerichte bomontploffing.

Wat betreft de overwegingen van de bestreden beslissing die volgens de adjunct-commissaris de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van zijn vader ondermijnen, stelt verzoeker het volgende:

"Verzoeker heeft altijd gezegd dat zijn vader bij de lokale politie geweest is, dat hij niet op de hoogte was van zijn carrière is gebruikelijk binnen hun cultuur. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de stelling dat hij tot een minderheid behoorde in zijn dorp. Verzoeker bevestigt dat er geen verschil was tussen Ahmadzai, waartoe hij behoorde, en de andere inwoners van het dorp. Verzoeker wil benadrukken dat hier een miscommunicatie geweest moet zijn met de tolk (pagina 5, interview CGVS). Dit blijkt onder meer ook uit de tolk die de vraag opnieuw diende te herhalen tijdens het interview.

Verzoeker benadrukt eveneens dat de ALP niet ontbonden was voorafgaand aan de machtsovername van de Taliban en zijn vader gewerkt heeft tot hun vlucht naar Nimroz."

Waar hem in de bestreden beslissing weinig overtuigende beweringen met betrekking tot de dreigingen naar zijn vader toe worden verweten, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoeker heeft altijd gezegd dat er op verschillende manieren gedreigd werd, maar dat deze op verschillende manieren tot zijn familie kwamen. In het interview wordt betwist dat deze problemen "persoonlijke problemen" zouden zijn (pagina 15). Verzoeker is echter formeel dat er voor de overname verschillend dreig telefoons en dreigbrieven aan hem gericht werden. Verzoeker stelt dat deze brieven, gericht aan hem en zijn familie, 's nachts werden achtergelaten in de moskee en daarna aan hen bezorgd werden. Dit gebeurde op verschillende tijdstippen en er waren meerdere brieven. Verzoeker wil opnieuw wijzen op de inconsistentie van de vertaling door te Tolk. Er waren verschillende intimidaties aan zijn adres."

Waar hem in de bestreden beslissing weinig overtuigende beweringen met betrekking tot zijn eigen problemen worden verweten, laat verzoeker het volgende gelden:

“Het is echter duidelijk dat de problemen van verzoeker tweeledig zijn. Reeds voor de val van de Taliban hadden zij problemen door de status van zijn vader. Na de val zouden de mensen die voor de overheid werkte, evenals hun oudste zonen, problemen krijgen. Verzoeker heeft verschillende mensen in eenzelfde situatie verdwenen zijn, meegenomen werden en niet meer teruggekomen zijn. Op dit verhaal wordt door Verweerster niet ingegaan (pagina 16).”

Verder stelt verzoeker dat in het interview meerdere keren naar voren komt dat hij de vertalingen of de vragen niet correct begrepen heeft en dat dit een rechtstreekse verklaring is voor de inconsistenties die de adjunct-commissaris in zijn verhaal denkt gevonden te hebben.

Wat betreft zijn nood aan subsidiaire bescherming voert verzoeker een betoog over de volatiele situatie in Afghanistan, over het risico dat leden van de ALP en hun familie lopen en over de betrouwbaarheid van de beschikbare informatie.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 14 januari 2025 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban”* van 14 december 2023, aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 en aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van november 2024.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals zijn verzoekschrift neer, evenals een aantal documenten in verband met zijn tewerkstelling, een document in een vreemde taal en verschillende foto's.

De Raad wijst wat dit betreft op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat de door verzoeker neergelegde stukken niet worden bijgebracht door middel van een aanvullende nota. Bijgevolg worden deze nieuwe elementen die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, uit de debatten geweerd (cf. RvS 18 november 2022, nr. 255.042).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij als oudste zoon van een medewerker van de ALP zal worden gedood door de taliban. Zijn vader zou tot en met de machtsovername door de taliban gewerkt hebben als commandant bij de ALP en acht of negen maanden voor de val van de overheid dreigbrieven en dreigtelefoons ontvangen hebben. Ongeveer zes maanden voor de machtsovername zou zijn vader het slachtoffer zijn geweest van een doelgerichte bomontploffing. Zes dagen na de machtsovername zou verzoeker samen met zijn vader Afghanistan verlaten hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze in de bestreden beslissing als volgt oordeelt over de door verzoeker neergelegde originele documenten van zijn vader:

“U legt tal van volgens u originele documenten van uw vader neer (CGVS, p. 13-14) ter ondersteuning van uw bewering dat uw vader een commandant was bij de ALP. Bij nader onderzoek blijken verschillende van deze documenten ernstige vormfouten te bevatten die erop wijzen dat ze niet authentiek zijn. Op het certificaat dat u neerlegt zijn de logo's bovenaan zo wazig dat de letters erop niet leesbaar zijn, wat al ernstige twijfels zaait over de oorsprong ervan. Bij nader onderzoek blijkt de stempel op de foto van uw vader ook niet met blauwe inkt aangebracht te zijn. In de letters van de tekst van de stempel duikt namelijk overal een witte kleur op die schril afsteekt tegen de achtergrondkleur van de foto zelf. Samen met de objectieve vaststelling dat de lijnen van de stempel niet goed aansluiten op de grens tussen de foto en het certificaat wijst dit erop dat de stempel digitaal is aangebracht op de foto, en dus niet met inkt. Eenzelfde fenomeen valt te zien op de foto van uw vader die op het attest plakt. Hier is dit verschijnsel zelfs nog meer uitgesproken, omdat de witte vlek er een hele hoek in beslag neemt die er duidelijk op wijst dat het gaat om een afbeelding die bovenop de foto van uw vader werd geplaatst met Photoshop of gelijkaardige software. Onderaan het attest is overigens ook een deel van een stempel verdwenen aan een zwarte rand op het papier, terwijl de handtekening in inkt wel nog verder loopt. Die stempel is dus blijkbaar mee afgeprint met de rest van het document en niet zoals de handtekening achteraf aangebracht. Hier kunnen nog enkele opmerkelijke elementen aan worden toegevoegd, namelijk dat de zogezegde bankkaart van uw vader geen magneetstrip bevat maar enkel een kopie van zwarte balk en daarnaast staat de tekst ook helemaal scheef op de kaart, wat bij professioneel vervaardigde bankkaarten niet zou voorkomen. De reden hiervoor blijkt te zijn dat het niet gaat om een bedrukte kaart, maar wel om een stuk plastic dat voorzien werd van een sticker aan voor- en achterkant. De wapenvergunningkaart van uw vader bestaat dan weer uit een stuk gelamineerd karton dat iedereen met een printer op eenvoudige manier kan namaken. Er zijn dus ernstige aanwijzingen dat u gefabriceerde stukken hebt neergelegd ter ondersteuning van uw relaas. Deze bevindingen en uw oppervlakkige verklaringen ondergraven uw geloofwaardigheid al sterk. De bijhorende foto's van uw vader uit een private bron bieden geen garantie omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan en kunnen bovendien onmogelijk gesitueerd worden in tijd en plaats. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de meeste foto's genomen zijn op hetzelfde moment en dezelfde plaats, te oordelen aan de outfit van uw vader en de achtergrond van de foto's.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat de documenten die hij voorlegt waarachtig en authentiek zijn en dat hij deze heeft opgevraagd bij de familie die hem nog rest in Afghanistan en door zonder meer te ontkennen dat de documenten vervaardigd zouden zijn met *Photoshop* of gelijkaardige programma's. In zoverre verzoeker benadrukt dat elke plaats in Afghanistan verschillende soorten documenten opmaakt, zodat een verschil in vorm mogelijk is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en wordt niet ingezien hoe dit de hierboven vastgestelde vormfouten verklaart. Waar verzoeker oppert dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat zijn familie in Afghanistan slechts foto's van één dag heeft doorgestuurd, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat de foto's van zijn vader uit een private bron geen garantie bieden omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan en bovendien onmogelijk gesitueerd kunnen worden in tijd en plaats. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de omstandigheid dat de meeste foto's genomen zijn op hetzelfde moment en dezelfde plaats er op kan wijzen dat ze in scene zijn gezet.

Daarbij komt nog het volgende:

“Samen met de vaststelling dat u niet kan duiden hoe het komt dat uw vader bij de lokale politie gegaan zou zijn (CGVS, p. 20), dat u vermoedt dat uw vader een opleiding heeft gekregen omdat zoiets gebruikelijk is maar daar niets over weet (CGVS, p. 19) en niet meer over zijn carrière kan vertellen dan dat uw vader net als iedereen was begonnen als soldaat maar na verloop van tijd vanzelf promotie kreeg en opnieuw

gepromoveerd zou zijn tot hoofd van de lokale politie in het dorp als de machtsovername niet had plaatsgevonden (CGVS, p.18), nota bene in een plaats waar jullie tot een minderheid behoorden (CGVS, p.6), geen bezittingen hadden en maar deeltijds woonden, en die u nadrukkelijk beschrijft als "niet uw provincie" (CGVS, p.6,7), ondermijnt al sterk de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van uw vader. Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt ook dat de ALP al geruime tijd voor de machtsovername door de taliban was ontbonden (zie de informatie in de blauwe map van het administratief dossier), terwijl uw vader tot op dat ogenblik commandant van de ALP geweest zou zijn volgens u (CGVS, p.8)."

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden dat het gebruikelijk is binnen hun cultuur dat hij niet op de hoogte was van de carrière van zijn vader, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar verzoeker benadrukt dat er een miscommunicatie moet zijn geweest met de tolk, stelt de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat er inderdaad meermaals aan verzoeker gevraagd moest worden of de stam waartoe hij behoorde, de Ahmadzai, de meerderheid of de minderheid in zijn dorp was, doch dat verzoeker nadat de vraag hem meermaals werd herhaald, uiteindelijk antwoordde dat zij in de minderheid waren en dat de andere (stammen) groter zijn dan hen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Door thans in zijn verzoekschrift zonder enig begin van bewijs te beweren dat *"er geen verschil was tussen Ahmadzai, waartoe hij behoorde, en de andere inwoners van het dorp"* legt verzoeker een nieuwe verklaring af die tegenstrijdig is met wat hij in de loop van de administratieve procedure heeft verklaard, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Door ten slotte nog te benadrukken dat *"de ALP niet ontbonden was voorafgaand aan de machtsovername van de Taliban"* en dat *"zijn vader gewerkt heeft tot hun vlucht naar Nimroz"* beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris feitelijk onjuist zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de hierboven aangehaalde motieven aan te tonen.

Bovendien benadrukt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat het vooral verzoekers verklaringen over de beweerde problemen met de taliban zijn die niet aannemelijk zijn nu verzoeker zeer vaag en oppervlakkig blijft over deze problemen, terwijl hem verschillende keren werd gevraagd om volledig en gedetailleerd te vertellen over zijn vluchtaanleiding en beweerde vrees. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Allereerst zijn uw beweringen met betrekking tot de dreigingen naar uw vader toe weinig overtuigend. Gevraagd of uw familie ooit problemen heeft gekend voor de machtsovername (CGVS, p.16), stelt u dat de taliban uw vader hebben bedreigd per brief en telefoon, maar jullie zich steeds in een veilige regio van de lokale politie bevonden (CGVS, p.11, p.16). Deze bevinding is noemenswaardig gezien u verder verklaart dat de taliban de checkpost van de lokale politie 's nacht aanvielen, dat op slechts 500 meter verwijderd was van uw woning (CGVS, p.11) en dat uw vader daarnaast ook slachtoffer was van een bomaanslag (CGVS, p.24). Dat u verklaart in een veilige regio te wonen, ondanks bovenstaande gebeurtenissen, doet dan ook vragen rijzen naar de geloofwaardigheid ervan aangezien dit allesbehalve doorleefd klinkt.

Doorgevraagd over de persoonlijke dreigingen, weet u niet exact of het gaat om één of twee brieven (CGVS, p.16,23). Gevraagd wanneer deze dreigingen plaatsvonden, bevestigt u met ongeveer anderhalve maand voor de machtsovername (CGVS, p.16). Hier later op teruggekomen, blijkt uw vader de dreigingen plots acht tot negen maanden voor de val van Afghanistan ontvangen te hebben (CGVS, p.22). Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd om in detail te treden over deze precieze dreigingen (CGVS, p.15) blijft u bijzonder vaag (CGVS, p.16-17, 22-23). Zo komt u aanvankelijk niet verder dan te stellen dat jullie voor de val van Afghanistan al problemen hadden via telefoon en dreigbrieven, zonder hierover meer uit te weiden (CGVS, p.16). Hier later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw op teruggekomen, heeft u er enkel nog aan toe te voegen dat uw vader nooit rechtstreeks gebeld werd, maar de dreigingen via de imam van de moskee kwamen (CGVS, p.22).

Gezien deze dreigingen mede aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming verder doorgevraagd, komt u opnieuw niet verder dan enkele oppervlakkigheden: u heeft de dreigbrieven niet bij, vroeg hier nooit om bij de dorpelingen, kent de exacte periode van het ontvangen van de dreigbrieven niet en tot slot nam uw vader deze dreigingen niet serieus (CGVS, p.22-23). Het is vreemd dat u al oudste zoon niet meer moeite zou doen om op de hoogte te zijn van dergelijke dreigementen. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat u na herhaaldelijke aansporingen om meer informatie te delen hierover (CGVS, p.15, 16-17, 22-23), pas op het einde van uw persoonlijk onderhoud aanhaalt dat ook uw naam vermeldt staat in de brieven (CGVS, p.29-30). Nochtans kan en mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat die vanaf het begin van zijn persoonlijk onderhoud de persoonlijke problemen en dreigingen kenbaar maakt. Dat u dit niet deed vanaf het begin, na meermaals gemotiveerd te worden om volledige verklaringen af te leggen, doet ernstig afbreuk aan uw relaas.

Daarnaast stuurde u zes dagen na uw persoonlijk onderhoud de dreigbrief in kwestie op naar het CGVS (Stuk negen documenten toegevoegd in groene map). Afgaande op de inhoud van de brief waarin uw vader door het Islamitische Emiraat, met andere woorden de taliban, wordt gesommeerd om zich in het districtshuis aan te melden, dateert deze brief van na de machtsovername door de taliban. Nochtans komt een dergelijke brief die na de machtsovername werd gestuurd nergens voor in uw verklaringen. Ook wanneer gevraagd werd naar de gebeurtenissen na uw vertrek maakte u geen melding van zo een brief (CGVS, p.15). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw naam niet vermeld staat in de brief en verwacht wordt dat uw vader zich aanmeldt in het districtshuis. Deze beweringen staan haaks op uw eerdere verklaring ook vernoemd te zijn in de dreigbrief (CGVS, p.29,30) en doet verder afbreuk aan uw beweerde nood om internationale bescherming, aangezien er uit niets blijkt dat de taliban ook specifiek naar u op zoek is of ooit is geweest.

Daarbovenop kunnen uw verklaringen over de bomontploffing gericht aan uw vader niet overtuigen (CGVS, p.24). Gevraagd waarom u beweert dat deze aanslag gericht was op uw vader, komt u niet verder dan het feit dat er geen andere mensen waren zoals hem (CGVS, p.4). Nochtans verklaart u dat er per post ongeveer vier tot vijf mensen werkten (CGVS, p.21) en er daarnaast een verspreiding in uw dorp was van vier of vijf andere checkposten (CGVS, p.18). Afgaande deze bewering was uw vader allesbehalve de enige overheidsmedewerker in het dorp, en bij uitbreiding uw regio, waardoor het beweerde profiel van uw vader niet meer zo uitzonderlijk is (CGVS, p.18).

Desondanks houdt u voet bij stuk dat deze aanslag op uw vader georganiseerd was door de taliban (CGVS, p.26), maar kan geen duidelijke verklaring geven voor deze denkwijze. U stelt het van uw vader gehoord te hebben, maar weet niet hoe uw vader aan deze informatie kwam (CGVS, p.26). Gedurende één maand lag uw vader in het ziekenhuis (CGVS, p.24). Echter spreken de door u neergelegde medische documenten bovenstaande verklaring tegen. Afgaande op de door u neergelegde medische documenten, blijkt dat uw vader slechts vier dagen in het ziekenhuis verbleef ter observatie. Meer specifiek kreeg hij van 22/02/2021 tot en met 25/02/2021 medische verzorging en zou dit geregistreerd zijn op het door u ingeleverde document (Stuk acht (b) en (k) toegevoegd aan de documenten in de groene map). Uit niets van de medische testen of documenten blijkt dus dat uw vader gedurende één maand is opgenomen wegens een bomontploffing, laat staan dat dit specifiek een aanslag op zijn leven was, georganiseerd door de taliban. Tevens stuurde u deze medische attesten pas zes dagen na uw persoonlijk onderhoud op naar het CGVS. U legde enkel kopieën neer, waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan nagegaan worden.

Het wordt echter nog vreemder wanneer u verklaart dat de situatie in het dorp en thuis na dit incident "heel goed" was (CGVS, p.24). Van iemand die gevisieerd wordt door de taliban en nipt aan de dood ontsnapt, zou op zijn minst verwacht kunnen worden gepaste voorzorgsmaatregelen te nemen. Integendeel, want na een maand was uw vader opnieuw op post (CGVS, p.24), ook al is zijn mobiliteit tot op heden beperkt (CGVS, p.13) wat zijn geschiktheid voor de dienst ernstig zou aantasten. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat het noemenswaardig is dat uw familie en uzelf niet de reactie hebben gehad om te verhuizen, aangezien uw familie een eigen woning heeft in Azra, provincie Logar (CGVS, p.7). U zegt pas verhuisd te zijn naar Kabul als de situatie slechter werd, zo'n drie of vier maanden voor uw vertrek (CGVS, p.4-5). Nochtans vond de mijnontploffing zes maanden voor de machtsovername plaats, wat wil zeggen dat uw familie en u nog zeker twee maanden in Bati Kot zouden zijn verbleven (CGVS, p.24). Men zou verwachten dat een mijnontploffing ernstig genoeg is om te spreken van een slechte situatie. Echter deed uw familie niets. Deze gedachtegang is onverenigbaar met de door beweerde ernstige dreigingen naar uw familie en u toe.

Het wordt nog absurder wanneer u later verklaart dat uw vader nooit over de dreigingen sprak en u pas op de hoogte was sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.29). Het valt niet in een logisch geheel te wringen dat uw vader acht tot negen maanden bedreigd werd (CGVS, p.23), maar de taliban in die periode nooit enige vorm van actie heeft ondernomen, noch dat u als oudste zoon hier niet van op de hoogte was (CGVS, p.29). De woorden 'alles wat bij hem was, hield hij voor hem' kunnen geenszins verschoning bieden aan de hiaten in uw kennis (CGVS, p.29). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen naar uw vader en familie toe (CGVS, p.29), toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt, niet aan.

Opvallend is voorts dat u verklaart dat uw vader bovenstaande dreigingen niet serieus nam (CGVS, p.22). Gevraagd naar de reden, komt u terug op het feit dat u zich in een veilige regio bevond en uw vader geen verplaatsingen maakte naar andere gebieden (CGVS, p.23), wat u trouwens meteen zelf ontkracht door te stellen dat uw vader op een mijn is gereden toen hij naar het districtskantoor onderweg was (CGVS, p.24). Aangegeven dat het vreemd is dreigingen van de taliban niet serieus te nemen, verklaart u dat het te wijten is aan het verschil tussen mannen en vrouwen, waarbij mannen niet zo bang zijn als vrouwen (CGVS, p.25). Dat is natuurlijk geen verschoning voor de lichtzinnige houding van uw vader. Ook het feit dat uw vader of gezin geen voorzorgsmaatregelen hebben genomen (CGVS, p.26), noch hulp hebben gezocht sinds de dreiging(en) (CGVS, p.16), doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Het valt namelijk niet in te zien waarom een commandant van de ALP geen actie zou ondernemen om zijn familie en zichzelf in veiligheid te brengen. Het excuus dat niemand jullie kon helpen omdat hier geen mensen voor waren en daarbovenop iedereen bang was van de taliban (CGVS, p.17) is in tegenspraak met uw uitspraak dat mannen niet zo bang zijn als vrouwen en eigenlijk volledig naast de kwestie. Dat niemand zelfs een poging heeft ondernomen om actie te ondernemen om de risico's in te perken, bevestigt bovenstaande bevindingen. Wat dit betreft is het moeilijk te aanvaarden dat niemand in uw gemeenschap hulp had willen bieden.

Het gebrek aan reactie van andere dorpelingen en het tekort aan steun is erg merkwaardig voor een collectieve maatschappij als Afghanistan (CGVS, p.17), zeker omdat uw vader naar eigen zeggen een goede relatie had met de meeste dorpelingen (CGVS, p.22) en wist welke dorpelingen waren vertrokken om bij de taliban te gaan (CGVS, p.11,22). In die omstandigheden zou uw gemeenschap wel degelijk hebben kunnen tussenkomen of het voor uw familie kunnen opnemen. Eveneens is het noemenswaardig dat sinds het vertrek van uw vader, uw moeder wel hulp krijgt van andere dorpelingen (CGVS, p.8), terwijl dit voordien niet mogelijk zou zijn geweest (CGVS, p.17)."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het betwisten dat zijn verhaal niet coherent zou zijn en tot het herhalen dat hij de oudste en tevens enige meerderjarige zoon is van een commandant bij de ALP die vóór de machtsovername van de taliban verschillende dreigbrieven ontving en het slachtoffer was van een doelgerichte bomontploffing, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat (i) hij altijd heeft gezegd dat er op verschillende manieren gedreigd werd, maar dat deze op verschillende manieren tot zijn familie kwamen en dat (ii) er vóór de machtsovername verschillende dreig telefoons en dreigbrieven aan hem gericht werden die op verschillende tijdstippen 's nachts werden achtergelaten in de moskee en daarna aan hen bezorgd werden, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de hierboven vastgestelde oppervlakkigheid en vaagheid van zijn verklaringen over de door hem voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker wijst voorts nog op de inconsistentie van de vertaling door de tolk, doch hij laat na dit *in concreto* te duiden. Met een dergelijk summier en algemeen betoog, dat bovendien klemmt met zijn verklaring aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij de tolk goed begrepen had (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32), werpt hij geen ander licht op het voorgaande. Waar verzoeker tot slot nog stelt dat er verschillende intimidaties waren aan zijn adres, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan zulks alvast niet blijken en verzoeker laat bovendien na in zijn verzoekschrift hierover enige nadere duiding te geven, zodat ook dit argument niet kan worden gevolgd.

Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De adjunct-commissaris merkt in de bestreden beslissing tevens als volgt op:

"Ten tweede, wat betreft uw eigen situatie, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Zo slaagde u er niet in om consistente en duidelijke verklaringen af te leggen over de aanvang van uw persoonlijke problemen. Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan de persoonlijke dreigingen naar uw vader toe en bijgevolg ook niet aan de daarmee verbonden dreigingen naar u toe (CGVS, p.29). Uit niets van uw verklaringen blijkt dat u ooit persoonlijke problemen heeft gekend met de taliban. Zo bent u nooit persoonlijk geconfronteerd met de taliban (CGVS, p.23) en was u tot uw vertrek zelfs niet op de hoogte over de dreigingen naar u en uw vader toe (CGVS, p.29).

Bijkomend verklaart u een doelwit te zijn voor de taliban omdat u vroeger eten bracht naar de post waar uw vader werkzaam was (CGVS, p.15-16, p.19, p.29). Wat betreft deze eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet. U spreekt zichzelf namelijk gedurende het persoonlijk onderhoud meermaals tegen over de start van uw persoonlijke problemen: vooreerst verklaart u reeds problemen te hebben voor de machtsovername wegens het profiel van uw vader (CGVS, p.11). Later spreekt u zichzelf tegen doordat uw problemen pas na de machtsovername plaatsvonden (CGVS, p.16, p.23) maar desondanks werd u ook na de val van Afghanistan nooit persoonlijk geconfronteerd (CGVS, p.23). Als ze u specifiek viseerden vanwege uw logistieke diensten die u had verleend aan de lokale politie, kan men verwachten dat u ook persoonlijk genoemd zou worden in de brieven. Echter wordt uw naam niet vernoemd in de dreigbrief (Stuk elf documenten toegevoegd aan groene map) zoals u beweert (CGVS, p.29). Gezien deze inconsistenties nog eens bevraagd, houdt u voet bij stuk pas na de machtsovername weet te hebben van de problemen (CGVS, p.30). Bijgevolg is het zeer vreemd dat de taliban u zogezegd pas in het vizier had na de val van Afghanistan,

terwijl uw vader reeds acht of negen maanden ervoor bedreigd werd (CGVS, p.23) en u als oudste zoon zou beschikken over dezelfde problemen als uw vader (CGVS, p.15). Uit niets blijkt dat de taliban naar u op zoek was."

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat zijn problemen tweeledig zijn nu zij reeds "voor de val van de Taliban" problemen hadden door de status van zijn vader en na de val de mensen die voor de overheid werkten en hun oudste zonen problemen zouden krijgen, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij zichzelf tegensprak over de start van zijn persoonlijke problemen en dat uit niets blijkt dat de taliban naar hem op zoek waren. Waar verzoeker de adjunct-commissaris verwijt niet te zijn ingegaan op zijn verklaring dat "*verschillende mensen in eenzelfde situatie verdwenen zijn, meegenomen werden en niet meer teruggekomen zijn*", gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat "*bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie*", maar dat hij geen dergelijke zaken aanhaalt en dat het loutere feit dat hij een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Uit de landeninformatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert, kan niet blijken dat er in Afghanistan actueel sprake is van groepsvervolging waarbij (familieleden van) personen die vroeger tot de ALP behoorden te maken krijgen met vergeldingsacties. Het loutere feit dat verzoeker de oudste zoon zou zijn van een voormalige medewerker van de ALP is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker daartoe in gebreke blijft. Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Ten derde wonen uw moeder, broers, vrouw en zoon nog steeds in uw geboortedorp in Afghanistan waar jullie problemen gekend zouden hebben (CGVS, p.8) en stellen ze het bovendien goed, al geeft u aan dat ze problemen hebben (CGVS, p.10). Hierop doorgevraagd wijzigt u uw verklaring en stelt dat ze geen persoonlijke problemen hebben (CGVS, p.11). Hier later weer op teruggekomen, bevestigt u opnieuw dat ze nooit in gevaar zijn geweest (CGVS, p.26). Dat de leden van de taliban, waarvan u vreest voor uw leven, tot heden uw gezin opzoeken (CGVS, p.15) en uw familie desondanks geen persoonlijke problemen heeft (CGVS, p.10) en op dezelfde plaats is blijven wonen, plaatst nog eens extra vraagtekens bij de betrouwbaarheid van uw relaas en uw gemeente vrees bij terugkeer. Meer nog, dit gegeven spreekt absoluut niet in uw voordeel en het doet vermoeden dat u helemaal niet gezocht wordt in Afghanistan."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker voorgelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken:

"Uw originele taskara en de kopie van de taskara van uw vader hebben een beperkte waarde in uw asielrelaas en kunnen louter de identiteit en nationaliteit aantonen, maar vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen."

Dit motief wordt door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Ten slotte betwist verzoeker niet dat hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging, noch dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Dit laatste vindt bovendien ook steun in de meer recente landeninformatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op

basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zoals verzoeker terecht opmerkt, is er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen

tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN